

Den Sag, det her drejer sig om, er en Sag, som de mest sagkyndige, Jurister og Læger, i alle civiliserede Lande have taget op til indgaaende Drøftelse, og hvor man har prøvet sig frem og valgt det ene og det andet, og hvor man ikke er faldet til Ro, men hvor man fra alle Sider erkender, at det er et særdeles vanskeligt Spørgsmaal. Og saa siger den ærede Justitsminister: Jeg har lavet et Lovforslag her, som er saa fuldkomment, at der er ikke en Tøddel at rette paa noget Punkt. Jeg synes, at dette er højst mærkeligt.

Den højtærede Justitsminister begyndte med at sige, at vi havde erkendt, at de Ændringsforslag, vi oprindeligt havde stillet i Udvalget, vare ikke saa gode, som de burde være, og at vi derfor havde rettet os efter den højtærede Justitsminister og taget en hel Del af disse Ændringsforslag tilbage. Nej, saaledes forholder Sagen sig jo slet ikke. For os er det ogsaa om at gøre, at der kommer det bedst mulige ud af denne Lov, og derfor have vi søgt saa vidt muligt at blive enige med den højtærede Justitsminister, og derfor have vi taget alle de Ændringer tilbage, som ikke drejede sig om Principspørgsmaal, som ikke vare væsentlige, *dem* have vi efterhaanden frafaldet. Men saa fik vi jo til Slutning den reelleste, klareste Besked paa, at det var for Resten ganske lige meget, enten vi stillede Ændringsforslag eller ej. Flertallet havde jo vedtaget, at Lovforslaget skulde vedtages i den Skikkelse, som Justitsministeren vilde have; og hvis Justitsministeren ikke vilde acceptere vore Ændringer, kunde vi lige saa godt lade være at stille dem; det fik vi jo ren og klar Besked paa under Udvalgets Forhandlinger. Derfor have vi kun stillet de Ændringsforslag, som vare af den Art, at vi haabede, at Flertallet i dette høje Ting vilde gaa ind paa dem, fordi de vare saa gode, saa sunde og saa rigtige, at vi haabede, at det skulde lykkes os under Debatten at overbevise det høje Tings Medlemmer om, at de virkelig vare rigtige.

Jeg har fremhævet, at de to Hovedindvendinger, som vi have imod denne Lov, ere først og fremmest, at den sætter Straf for Utugt som Erhverv, og dernæst, at den giver Lægerne en politimæssig Stilling, hvorved man skræmmer Patienterne væk fra Lægerne. Lægerne skulle gøre en hel Mængde Anmeldelser osv., jeg skal senere komme tilbage hertil. Nu siger den højtærede Justitsminister, at det er en ren Misforstaaelse at tro, at denne Lov sætter Straf for Utugt som Erhverv, det

gør den slet ikke, nej, den sætter kun Straf for Undladelse af at søge andet Erhverv. Ja, det var akkurat det samme, vi hørte under Udvalgsbehandlingen, og der var der en af Lægerne, som karakteriserede dette som en meget daarlig „Brander“. Naar man siger, at man sætter ikke Straf for Utugt som Erhverv, men man sætter Straf for Undladelse af at søge andet Erhverv, saa er det jo i Virkeligheden ganske det samme; man sætter ikke Straf for Utugtserhvervet, men man straffer dem, som udøve Utugtserhvervet; dem straffer man efter Løsgængeriloven. Dertil siger jeg, at saa bliver det en Klasselov i allerhøjeste Grad, fordi det kun bliver de fattige Kvinder, der drive Utugt som Erhverv, som man straffer. Hertil sagde den højtærede Minister, at man efter Forslaget akkurat lige saa godt kunde straffe de rige, for Bestemmelsen kunde faktisk lige saa godt anvendes mod de rige; men — sagde han — det vil den vistnok i mange Tilfælde ikke blive; det er kun dem, der strejfe om paa Gader og Stræder og søge deres Bytte der, som blive straffede, de andre ville ikke falde ind under Loven. Men saa bliver Loven netop det, jeg har fremhævet: i allerhøjeste Grad en Klasselov; det bliver en Undtagelseslov overfor de fattige Kvinder, som leve af Utugt, medens den Kvinde, der f. Eks. er saaledes stillet, at hun væsentlig bliver søgt af de mere velhavende Klasser, ikke falder ind under Loven, hun bliver ikke straffet.

Saa siger den højtærede Justitsminister endvidere, at det er ogsaa urigtigt, naar vi have udtalt, at denne Lov kun rammer Kvinder, for den kan ogsaa ramme de Mænd, som leve af Utugt som Erhverv. Nu er det vist ikke mange Mænd, der leve af Utugt som Erhverv; men det, jeg fremhævede, og det, jeg har skrevet i Mindretallets Betænkning, er, at det forekommer mig, at hvis man overhovedet vil tale om Strafskyld i dette Forhold, er det ganske overordentlig uretfærdigt kun at straffe den ene Part, *Kvinden*, der driver Utugt som Erhverv. Thi for hende kan der maaske være en hel Del undskyldende Grunde, som have bevirket, at hun er kommen ind paa denne Levevej; det kan være af Sult, af Nød og Elendighed. Men for den Mand, som køber hende, er der ingen relatiyt undskyldende Grunde. Altsaa: Naar man vil sætte Straf for Utugt, burde Straffen lige saa godt ramme den Mand, der søger disse Kvinder, som den Kvinde, der sælger sig. Det er dette, vi have ment, og